

Arrest

nr. 133 137 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 april 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2013 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), dit in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdaan.

Op 7 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekster gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 10 april 2014.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.10.2013 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornamen: C(...) M(...)

Nationaliteit: Nigeriaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- documenten Liberale Vakbond dd. 31.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli-oktober 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

Er worden geen andere elementen (bewijzen recente sollicitatie ed ...) voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft, in overeenstemming met het bepaalde in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), binnen de termijn van acht dagen de griffie van de Raad ervan in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst in te dienen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“ (...)”

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“ (...)”

Uit de aangehaalde wetteksten inzake de motiveringsplicht blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan bovenstaande vereisten wordt niet voldaan door de bestreden beslissing.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt dit oordeel op de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangt, doch niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, zodat deze werkloosheidsuitkering in toepassing van artikel 40ter niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen:

“Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Deze beoordeling kan niet worden bijgetreden.

Het is immers niet omdat de Belg die vervoegd wordt in het kader van de gezinshereniging een werkloosheidsuitkering ontvangt en geen bewijs voorbrengt dat hij actief op zoek is naar werk, dat de aanvraag tot gezinshereniging zondermeer kan worden afgewezen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris was er in casu en met toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers toe gehouden om na te gaan welke de werkelijke behoeften zijn van deze referentiepersoon en zijn familieleden, opdat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Verzoekster meent hiervoor te mogen verwijzen naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (o.a. arrest nr. 80 181 dd. 26 april 2012)

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de eigen behoeften van de echtgenoot van verzoekster en zijn familieleden en de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Meer nog, uit geen enkel element van de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris enig onderzoek heeft gedaan naar deze behoeften en noodzakelijke bestaansmiddelen alvorens de bestreden beslissing te nemen, dit terwijl artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet hem daartoe verplicht en trouwens ook meteen de mogelijkheid biedt alle nuttige bescheiden en inlichtingen te doen overleggen.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, minstens in samenlezing met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Eveneens werd het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, nu de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onvolledig onderzoek van de elementen van de zaak en er aldus geen rekening werd gehouden met alle relevante feiten.

Tweede onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt dit oordeel op de vaststelling dat de echtgenoot van verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangt, doch niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, zodat deze werkloosheidsuitkering in toepassing van artikel 40ter niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen:

“Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Verzoekster merkt op dat alhoewel artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt, deze bepaling niet voorschrijft op welke wijze het actief zoeken naar werk dient te worden bewezen.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er behoudens documenten van de Liberale Vakbond dd. 31.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli-oktober 2013 een werkloosheidsuitkering ontving, geen anderen elementen (bewijzen recente sollicitatie ed ...) worden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.

Uit geen enkele wettelijke bepaling volgt nochtans dat het bewijs van actief zoeken naar werk dient te worden geleverd middels de voorlegging van stukken zoals bewijzen van recente sollicitaties.

Verzoekster merkt op dat om van een werkloosheidsuitkering te kunnen genieten sowieso moet aangetoond worden dat men actief op zoek is naar werk en werkbereid is.

Uit het bewijs dat de echtgenoot van verzoekster een werkloosheidsuitkering ontvangt, volgt derhalve automatisch dat hij ook actief naar werk op zoek is, welk gegeven dan ook werd bewezen louter door de voorlegging van de stukken van de Liberale Vakbond.

Door in casu anders te oordelen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toegevoegd aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, meerbepaald de voorlegging van afzonderlijke en specifieke stukken m.b.t. het actief zoeken naar werk, en daardoor deze wetbepaling geschonden.

Eveneens werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de waardering van de door verzoekster aangebrachte feiten en voorgelegde stukken, en meerbepaald van het voorgelegde bewijs dat haar echtgenoot effectief een werkloosheidsuitkering ontvangt, blijkt heeft gegeven van een verkeerde, minstens onzorgvuldige beoordeling van de betekenis hiervan.

Om dezelfde redenen werd de bestreden beslissing niet behoorlijk en afdoende gemotiveerd zodat zij dient te worden vernietigd.”

3.1.2. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeksters betoog ter ondersteuning van het eerste middel enkel dienstig in verband kan worden gebracht met de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt dan ook enkel ten aanzien van deze beslissing onderzocht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor het aangevoerde artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt de rechtsgrond uitdrukkelijk weergegeven. De gemachtigde verwijst met name naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder bevat de eerste bestreden beslissing tevens de nodige redengeving in feite. De gemachtigde stelt met name vast dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, *c.q.* Belg. Vervolgens wordt uiteengezet, met verwijzing naar de concrete elementen van het dossier, waarom de verzoekster niet afdoende heeft bewezen dat zij aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, meer precies de voorwaarde dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij diens werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen nu geen elementen worden bijgebracht waaruit kan blijken dat de Belgische echtgenoot actief op zoek is naar werk.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In tegendeel blijkt dat de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing genoegzaam kent nu zij deze in haar betoog aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, terwijl haar kritiek niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht op zich betreft maar de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, *“door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen”*.

De Raad merkt vooreerst op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekster een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een burger van de Unie, *in casu* als echtgenote van een Belg.

Het eerste lid van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, artikel waarvan de verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt; (...)"

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

3.1.5. In een eerste middelenonderdeel stelt de verzoekster dat het niet voldoende is vast te stellen dat de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk zodat de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verzoekster meent dat de gemachtigde vooraleer de aanvraag te weigeren, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, tevens dient over te gaan tot een concrete behoefteanalyse teneinde uit te maken wat de werkelijke behoeften zijn van de referentiepersoon en zijn familieleden opdat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Door in het voorliggende geval geen behoefteanalyse door te voeren, zouden de zorgvuldigheidsplicht en de hierboven geciteerde artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

De Raad merkt op dat de gemachtigde zich in de eerste bestreden beslissing inderdaad beperkt tot de vaststelling dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet met betrekking tot de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot: deze referentiepersoon geniet een werkloosheidsuitkering en deze uitkering kan niet bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen omdat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot actief werk zoekt nu enkel bewijzen van werkloosheidsuitkeringen worden bijgebracht aan de hand van documenten van de Liberale Vakbond terwijl geen andere elementen (bewijzen recente sollicitatie e.d.) worden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat hij actief op zoek is naar werk.

3.1.6. In een tweede middelenonderdeel lijkt de verzoekster te betwisten dat zij in het kader van haar aanvraag niet afdoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk. De verzoekster betwist echter niet dat zij in het kader van de bij artikel 40ter vereiste bestaansmiddelen van haar echtgenoot enkel de in de eerste bestreden beslissing genoemde documenten van de Liberale Vakbond betreffende de werkloosheidsuitkeringen heeft voorgelegd. De verzoekster meent evenwel dat het voldoende is om een bewijs van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen omdat men volgens haar sowieso moet aantonen werkbereid te zijn en actief op zoek moet zijn naar werk om van een werkloosheidsuitkering te genieten. De verzoekster stelt dat de gemachtigde, door afzonderlijke en specifieke stukken te vereisen met betrekking tot het actief op zoek zijn naar werk, een voorwaarde toevoegt aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 40ter, tweede lid, (eerste streepje, 3°) van de vreemdelingenwet op duidelijke wijze bepaalt dat bij de aanvraag wordt aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het standpunt van de verzoekster dat het voorleggen van bewijzen van werkloosheidsuitkeringen op zich zou volstaan, strookt dan ook niet met de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waar vereist wordt dat de Belgische echtgenoot bewijst actief op zoek te zijn naar werk opdat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen. Hoewel de vreemdelingenwet zelf inderdaad niet bepaalt welke precies de aard van deze bewijzen van een actieve zoektocht naar werk zouden moeten zijn, blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt zodat het loutere bewijs van werkloosheidsuitkeringen niet volstaat. Een andere lezing zou het vereiste in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet compleet zinloos maken.

Voorts dient tevens te worden opgemerkt dat uit een goede lezing van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verweerder enkele sollicitatiebewijzen zou aanvaarden. Uit de zinsnede: *“behoudens documenten van de Liberale Vakbond dd. 31.10.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli-oktober 2013 een werkloosheidsuitkering ontving, (worden) geen anderen elementen (bewijzen recente sollicitatie ed ...) (...) voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job”* komt duidelijk naar voor dat de bewijzen van recente sollicitatie slechts ten indicatieven titel worden meegegeven.

Nu de verzoekster niet betwist noch weerlegt dat zij enkel documenten van de Liberale Vakbond bijbracht betreffende de werkloosheidsuitkeringen van haar echtgenoot en nu niet blijkt noch aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag enig ander stuk bijbracht waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot effectief en actief op zoek is naar werk, heeft de verweerder dan ook op goede gronden en volledig in overeenstemming met artikel 40ter van de vreemdelingenwet vastgesteld dat de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking kunnen worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van voornoemd artikel 40ter, tweede lid. Er kan te dezen geenszins een kennelijke onredelijkheid of een onzorgvuldigheid in de besluitvorming van de eerste bestreden beslissing worden vastgesteld. Evenmin wordt er een voorwaarde aan de wet toegevoegd.

3.1.7. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoekster niet concreet heeft aangetoond dat de referentiepersoon wel degelijk op het ogenblik van de thans bestreden weigeringsbeslissing bewijzen zou hebben bijgebracht van een actieve zoektocht naar werk. Deze vaststelling volstaat om het oordeel dat de verzoekster niet aantoonde dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de wettelijk vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te schragen.

Waar de verzoekster betoogt dat de gemachtigde een behoefteanalyse had moeten uitvoeren, wijst de Raad er op dat uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde enkel gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, indien de *“bestaansmiddelen”* die zijn bijgebracht niet het vereiste stabiel en regelmatig karakter hebben in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen enkel als *“bestaansmiddelen”* in aanmerking worden genomen voor zover de referentiepersoon bewijst dat hij actief op zoek is naar werk.

Aangezien de gemachtigde in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier vaststelde dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een werkloosheidsuitkering zonder echter een bewijs te leveren dat hij actief op zoek is naar werk, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er was dan ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot het voeren van een behoefteanalyse, dit is om concreet op basis van de eigen behoeften van de Belgische partner die vervoegd wordt te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Immers zijn deze bestaansmiddelen *in casu* onbestaande en dus noodzakelijkerwijze onvoldoende om te voorkomen dat de verzoekster, op haar beurt, ten laste valt van de openbare overheden (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). Bijgevolg was er dan ook geen verplichting voor de gemachtigde om een behoefteanalyse uit te voeren.

De rechtspraak van de Raad waarnaar de verzoekster verwijst, is niet verbindend en bovendien blijken aan dit arrest geen voldoende gelijkaardige feitelijke omstandigheden ten grondslag te liggen.

3.1.8. De verzoekster toont derhalve niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er kan bovendien, gelet op de stukken van het administratief dossier en gelet op het betoog van de verzoekster, niet worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing zou steunen op een gebrekkige feitenvinding.

Een schending van de artikelen 40ter en 4, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht, blijken *in casu* dan ook niet.

Het eerste middel is dan ook, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekster verschaft dienomtrent de volgende toelichting:

“Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze en met wie zij gehuwd is.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu er immers in casu geen betwisting is over het feit dat verzoekster op heden met haar echtgenoot samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoekster een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

In de mate dat de verzoekster met haar betoog dat haar het recht op verblijf in België ontzeggen meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met de levenspartner van haar keuze en met wie zij gehuwd is, naast de eerste bestreden beslissing tevens de tweede bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – viseert, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekster haar middel opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betoogt dat de inmenging in het gezinsleven enkel mogelijk is indien dit noodzakelijk is in een democratische samenleving. Te dezen stelt de Raad evenwel vast dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating, aangezien de verzoekster immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen dat haar feitelijk in staat stelde tot het beleven van een gezinsleven in België. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad stelt vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Het weze benadrukt dat het aan de verzoekster toekomt, wanneer zij zich in het kader van de voorliggende betwisting beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, om deze schending concreet aannemelijk te maken. Het is dan ook aan de verzoekster om *in concreto* aan te tonen dat de vermeende inmenging in haar gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die zouden kunnen wijzen op een onrechtmatig of disproportionele inmenging in haar gezinsleven.

De Raad wijst er voorts op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekster toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar echtgenoot in haar land van herkomst of elders (bijvoorbeeld Spanje) te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar echtgenoot. De verzoekster bevond zich bovendien bij het aangaan van de relatie op onwettige wijze in België, zodat zowel zij als haar echtgenoot dienden te weten dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van de verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het

gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat de verzoekster alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenote van een Belg van zodra zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding tussen de verzoekster en haar echtgenoot niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE